

ARBEIDSRECHTBANK IEPER

Eerste Kamer

VONNIS

Datum : 18 december 2009

zaak nr. 08/579/A

Rep. Nr. 09/1540

[REDACTED], wonend te 8900 Ieper **[REDACTED]**
- EISERES -
hebbende als raadsman Mr. M. VERFAILLE, voor wie optreedt Mr. C. ONRAET,
beiden advocaat te Ieper;

tegen :

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN TE IEPER, met
zetel te 8900 Ieper, Rijselsestraat 38,
- VERWERENDE PARTIJ -
vertegenwoordigd door mevrouw V. VERKIN, volmachtdrager;

1. Procedure.

Op 24 december 2008 legde eiseres ter griffie van de Arbeidsrechtbank te Ieper een verzoekschrift neer waarin zij de beslissing van het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst de dato 11 december 2008 betwistte over het niet toekennen van financiële hulp en het niet tussenkomen in de dringende medische zorgen.

Bij brief van 20 maart 2009 maakte mevrouw de Arbeidsauditeur bij de Arbeidsrechtbank te Ieper het dossier over aan de Hoofdgriffier bij de Arbeidsrechtbank te Ieper met de mededeling dat er geen bezwaar bestaat dat een rechtsdag wordt bepaald en dat de mededeling van de zaak aan het Openbaar Ministerie geboden is overeenkomstig artikel 764 van het Gerechtelijk Wetboek.

Op 22 april 2009 heeft de rechtbank partijen opgeroepen om te verschijnen voor de Arbeidsrechtbank te Ieper op vrijdag 19 juni 2009.

Ter openbare terechtzitting van 19 juni 2009 heeft de rechtbank op vraag van partijen de behandeling van de zaak uitgesteld naar de zitting van 16 oktober 2009 om te pleiten.

Ter openbare terechtzitting van 16 oktober 2009 heeft de rechtbank partijen gehoord, waarna de debatten gesloten werden.

Het schriftelijk advies van het Openbaar Ministerie werd opgemaakt door mevrouw Caroline GOETHALS, Substituut-Arbeidsauditeur en neergelegd ter griffie van de Arbeidsrechtbank te leper op 6 november 2009.

Partijen repliceerden niet op het schriftelijk advies van het Openbaar Ministerie.

De rechtbank heeft de zaak in beraad genomen na het verstrijken van de repliektermijnen voor partijen op 20 november 2009.

De stukken van de rechtspleging, het administratief dossier en de stukken neergelegd door eiseres werden door de rechtbank doorgenomen.

De rechtspleging verliep in het Nederlands overeenkomstig artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

2. Voorwerp van de betwisting en feiten van belang voor het geschil.

Op 11 december 2008 besliste het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst van het OCMW te leper om geen financiële hulp toe te kennen en niet tussen te komen in de dringende medische zorgen van mevrouw [REDACTED] omdat zij een maandelijkse vergoeding geniet voor haar levensonderhoud ten belope van het bedrag van het leefloon vanwege het departement Bijzondere Jeugdzorg van de Vlaamse Overheid.

Met deze beslissing kan eiseres niet akkoord gaan zodat zij hiertegen beroep aantekende bij de Arbeidsrechtbank te leper.

Eiseres, mevrouw [REDACTED], is geboren op [REDACTED] en is van Mongoolse nationaliteit.

Op 11 augustus 2004 kwam zij in België aan als niet begeleide minderjarige en vroeg zij asiel aan.

Op 8 september 2004 kwam ze terecht in een leefgroep van Bijzondere Jeugdzorg te leper.

Haar asielprocedure werd beëindigd met een negatief arrest van de Raad van State en ze verblijft sinds 19 oktober 2005 illegaal in België.

Blijkbaar kon ze tot haar 20ste jaar verder in voornoemde leefgroep verblijven.

Sinds 1 augustus 2008 huurt eiseres in leper een woongelegenheden in het kader van het begeleid zelfstandig wonen. Zij is hiertoe gerechtigd tot haar 21ste jaar.

Ondertussen ontvangt eiseres een vergoeding als equivalent van het leefloon categorie alleenstaande van de Vlaamse Regering departement Bijzondere Jeugdzorg.

Volgens verweerder worden daarnaast ook de buitengewone medische en paramedische kosten van de jongere terugbetaald.

Desondanks diende eiseres begin december 2008 toch een aanvraag in om financiële hulp en dringende medische hulp van verweerder te bekomen.

De bestreden beslissing van 11 december 2008 is een weigering om in te gaan op de aanvraag van eiseres.

Wat het recht op financiële hulp betreft, gedraagt eiseres zich in haar conclusies naar de wijsheid van de rechtbank.

Voor het recht op dringende medische hulp verwijst eiseres naar artikel 39 van het Besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 1994 inzake de erkenningsvoorwaarden en de subsidienormen voor de voorzieningen van de Bijzondere Jeugdbijstand.

Artikel 39 §2 van dit besluit bepaalt:

“De subsidies voorzien in §1 worden niet uitbetaald voor de personen vermeld in artikel 1.3,b die zelfstandig wonen, tenzij na uitputting van de procedure waaruit blijkt dat de betrokkene geen recht heeft op het bestaansminimum en niet over voldoende inkomsten beschikt.”

Hieruit leidt eiseres af dat zij zich in eerste instantie tot verweerder moet wenden om een tussenkomst te bekomen voor de kosten van dringende medische hulpverlening.

Eiseres voert aan dat zij pas kan terugvallen op de regelgeving binnen het departement Bijzondere Jeugdbijstand wanneer zij haar rechten tegenover verweerder heeft uitgeput.

Los van de omkadering binnen de Jeugdbijstand voert eiseres aan dat zij wel degelijk behoeftig is: zij heeft geen eigen inkomsten en is ingeschreven in het Sint-Niklaasinstituut te Kortrijk om lessen te volgen van het modulair onderwijs, oriëntatie ouderenzorg en geestelijke gezondheidszorg.

Daarom vraagt eiseres om haar vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren en de beslissing van verweerder de dato 11 december 2008 teniet te doen.

3. Beoordeling door de rechtbank.

Overeenkomstig artikel 1 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn heeft elke persoon recht op maatschappelijke dienstverlening die tot doel heeft eenieder in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Overeenkomstig artikel 57 §2 van dezelfde wet is de door het OCMW te verlenen maatschappelijke dienstverlening voor uitgeprocedeerde asielzoekers die illegaal in het Rijk verblijven, beperkt tot dringende medische hulp.

Een vreemdeling die illegaal in het land verblijft, kan dus geen aanspraak maken op financiële hulp.

Dit onderdeel van de vordering is naar het oordeel van de rechtbank ongegrond.

Verder stelt de rechtbank vast dat een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft overeenkomstig artikel 57 §2 van voormelde OCMW-wet recht heeft op dringende medische hulp.

Dit recht kadert tevens in artikel 1 van de OCMW-wet en geldt enkel indien de betrokkene niet de mogelijkheid heeft om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

In zijn arrest van 11 maart 2009 (B.S. 30 april 2009) oordeelt het Grondwettelijk Hof dat bij een aanvraag om dringende medische hulp van een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft, het Openbaar Centrum voor Maatschappelijke Welzijn nagaat of de aanvrager zonder die steun in staat is een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Indien dat het geval is, is het centrum niet verplicht op te treden.

Aangezien het vaststaat dat eiseres een vergoeding ontvangt als equivalent van het leefloon categorie alleenstaande van de Vlaamse Regering departement Bijzondere Jeugdzorg, is de rechtbank van oordeel dat eiseres niet aantoonbaar is, noch dat zij niet in staat is een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Artikel 39 §1 en §2 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 1994 inzake de erkenningsvoorwaarden en de subsidienormen en de voorzieningen van de Bijzondere Jeugdbijstand bepaalt dat de verblijfssubsidie niet wordt uitbetaald voor de begeleiding van een meerderjarige in een stelsel van begeleid zelfstandig wonen tenzij na uitputting van de procedure waaruit blijkt dat de betrokkene geen recht heeft op het bestaansminimum en tenzij de betrokkene niet over voldoende eigen inkomsten beschikt.

Dit artikel bepaalt dus helemaal niets inzake de tussenkomst van het OCMW in dringende medische hulpverlening, noch inzake financiële hulp.

Gelet op de financiële steun die eiseres reeds ontvangt van de Vlaamse Gemeenschap ten bedrage van het leefloon bedrag categorie alleenstaande en mogelijk zelfs ook nog terugbetaling van medische kosten, is de rechtbank van oordeel dat ook dit onderdeel van de vordering van eiseres niet gegrond is.

De bestreden beslissing van verweerder de dato 11 december 2008 moet dan ook gehandhaafd blijven.

OM DEZE REDENEN, DE ARBEIDSRECHTBANK,

rechtsprekende op tegenspraak.

Verwerpt alle verdere en strijdige conclusies als ongegrond.

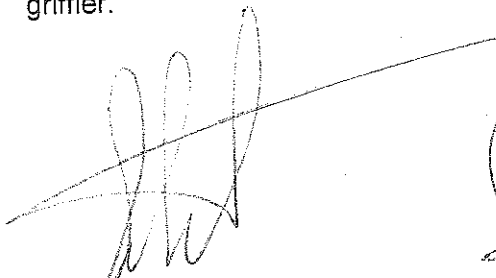
Verklaart de vordering ingesteld door eiseres ontvankelijk, doch wijst deze af als ongegrond.

Bevestigt de bestreden beslissing genomen door het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst van verweerder op 11 december 2008.

Veroordeelt verweerder tot de kosten van het geding bij toepassing van artikel 1017, 2de lid van het Gerechtelijk Wetboek.

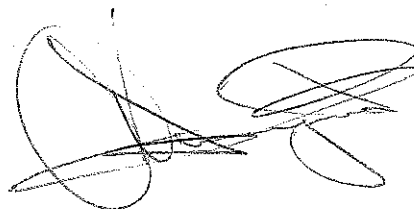
Vereffent de kosten aan de zijde van eiseres op een rechtsplegingsvergoeding van 109,32 EUR.

Dit vonnis werd ondertekend door de rechters die het hebben gewezen en door de griffier.

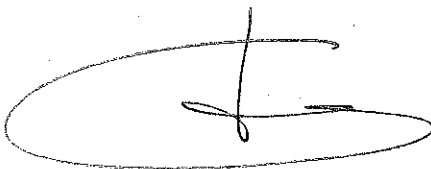
Marc NAERT

Rechter in Sociale Zaken-werkgever

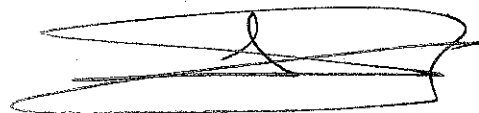
Frans D'HAERYERE

Rechter in Sociale Zaken-werknemer-arbeider

Piet DUTHOO

Griffier

Luc ROUSSEEUW

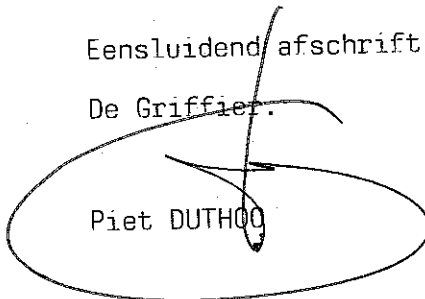
Ondervoorzitter

Uitgesproken door de Voorzitter van de eerste kamer van de arbeidsrechtbank te leper, in openbare terechtzitting van **vrijdag achttien december tweeduizend en negen**.

Eensluidend afschrift. Vrijgesteld van griffierecht.

De Griffier.

(E.L. 911/1.021/44)

Piet DUTHOO